

עורב הצדענה למייסדים ולבונים של "דור הכיפות הסרוגות"

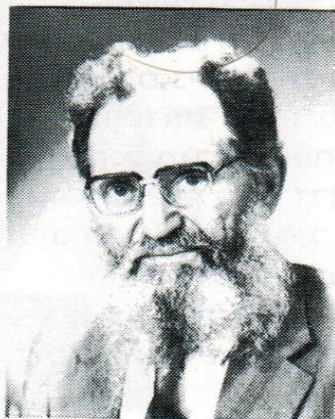

הרב מ. צ. נריה שליט"א
הרב אברהם צוקרמן שליט"א
ישיבת בני עקיבא
כפר הרואה תשנ"ד

ישיבת
בני עקיבא
כפר הרואה
תש"נ - תשנ"ד

ערב הצדעה למייסדים ולבונים
של דור "הכיפות הסרוגות"

היכל התרבות - י' חשון תשנ"ד

יעֵלָה אֹרְנוּ מֵעֶרֶב

הרב משה צבי נריה

מפגש מחזורי הישיבה לדורותיה, שהתקיים ביוכל-החמישים בכפר הרואה, מיפגש-רעים ללבב שהינה חויייה עמוקה לכל באי גבעת הישיבה, הוכיח לכולנו עד כמה חשוב כינוס בוגרינו מכל פינות הארץ, לחיזוק הקשר בינם לבין עצמם ולחידוש הקשר בינם לבין הישיבה.

עצום ורב היה המראה של הרבים, אשר הישיבה הטביעה את חותמה על אורח חייהם, מעודד ומחזק היה המראה של הרבים המטביעים חותמם על חיי מדינת ישראל, ואכן הרנין המראה את הלבבות ורומם את הרוחות.

דרכה החינוכית המיוחדת של הישיבה, המקדישה הרבה תשומת לב לגיבוש החברתי, המחדירה בחניכיה את הרגשת השותפות בבנינה הרוחני של הישיבה, את חובת האחריות האישית לסדרי לימודיה והווי חייה, המעמיקה את הגישה החלוצית, נכונות השליחות למילוי משימות השעה – דרך-אמת זאת הוכיחה את עצמה בתוך תחומי הישיבה בשעתה, ומוכיחה את צדקתה מעבר לתחומי המקום והזמן.

רשאים אנו להיות גאים על בוגרינו באשר הם שם, בהנהגתם הנאה, בין במצוות שבין-אדם-למקום ובין במצוות שבין-אדם-לחברו. וברוך השם שזכינו שהתואר בוגר-כפר-הרואה הוא תואר-כבוד בשיבות, בצה"ל, ובכל מרחבי החברה הישראלית.

אכן, תואר-כבוד זה הזוכה ליחס מיוחד, הוא גם מטיל אחריות מיוחדת, הוא מחייב יותר עקביות בחיי הפרט ויותר פעילות בחיי הכלל.

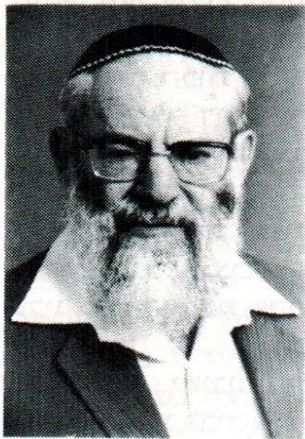
ערב חגיגי זה שנערך ביוזמתם הברוכה של חברינו, ותיקים וצעירים גם יחד, ליום הולדת הישיבה, הוא אפוא לא רק מיפגש-רעים נוסף, להידוק קשר-החברים וחיזוק גשר-הדורות, אלא גם ובעיקר לריענון רוח הישיבה בלב כל אחד מאתנו, רוח האיתנות של אמונה בנותן התורה, הבוחר בעמו ישראל באהבה; של אמונה במנחיל הארץ בברית ובשבועה; של בנין ויצירת בתים בישראל שכר-מצוה מאיר את דרכם ומכוון את צעדם; של התנדבות לכל משימה לאומית וציבורית, דתית וחברתית.

ערב זה מואר הוא באורות גנוזים בהרבה לבבות, בתום ילדות של רבים, ילדותם שלא בישה זקנותם, בקסם של ימים ראשונים שזוהרם לא הועם ורישומם חי וקיים, ולאורם אנו ממשיכים ללכת.

חברינו-ותיקינו נתנו דעתם גם למפעל רב-ערך נושא ברכה מרובה – לשמר סיפורי-עובדות וריחושי-מעשים, דברי הימים של הישיבה שיש בהם בכדי לחנך ולאגף, ואור שהאיר לדור ימשיך להאיר לדורות.
אולם בינתיים עלינו להעזר בעבר היפה, בכדי להתחזק בהווה האפור, בהווה המטריד אותנו והמדאיג אותנו מאד מאד.
הכל מודים שאנחנו נתונים בעיצומה של תקופת-מבחן קשה ביותר, שנחוץ לנו שיקול-דעת רב, כיוון-דרך נאמן ואחראי, וכוח עמידה איתן, וציבור חברינו-בוגרינו יכול וחיוב לתרום רבות לכל המעשים, אשר נתבע לעשותם.
ותפילת יעקב אבינו בפינו: האלקים הרועה אותנו מעודנו, הגואל אותנו מכל רע, יברך אותנו ואת ילדינו, ונְדָגָה לרוב בקרב הארץ, בקרב ארצנו הקדושה המצפה לסוכת שלום-אמת, לישועה קרובה ולגאולה שלמה.

— אור חדש על ציון יאיר ונזכה כולנו מהרה לאורו!

אור לדור

הרב אברהם צוקרמן

"דור לדור ישבח מעשיך" – מובנו הפשוט, כל דור תוך תקופת חייו ונסיונותיו מגיע להערכה והבנה עד כמה "גדלו מעשיך ה'", הערכתו זו והבנתו הוא משתדל להעביר לדור הבא המתחיל לחפש ולהבין את "מאד עמקו מחשבותיך". ברם נדמה שאפשר ומותר גם להסביר שיש בדברים אלה הערכה לחלקו של כל דור ודור **בהשבת** מעשה בראשית. הן "אשר ברא אלקים ועשה" לא נאמר, אלא "אשר ברא אלקים לעשות", אמנם יוצר הכל ברא את עולמו בתכלית השלמות והעיד כי "כל אשר עשה והנה טוב מאד", ואעפ"כ השאיר בידינו אפשרות – ואולי גם חובה – להוסיף עשייה לעשייתו.

דבר זה הקשור לעשייה הכללית העולמית והתפתחותו המדעית-הטכנולוגית, מהוה גם כלל גדול בהתפתחות הרוחנית-ערכית בכללותה והתפתחותם של המוסדות התורניים-הישיבתיים בתוכה. האם הישיבות הליטאיות של היום, הם בדיוק הישיבות הליטאיות שהיו לפני עשרות בשנים, גם אם בצורתן החיצונית נראה הדבר כך, במהותן הפנימית ודאי חל שינוי.

ואם בעולם הישיבתי הכללי כך – ביצירה החדשה, "ישיבת בני-עקיבא", על אחת כמה וכמה, הן היא מראשיתה "הדור" יצר אותה, למצוא פתרון ותשובה לצרכיו. הדור יצר אותה – בנין הארץ העלה מן הגולה את מיטב הנוער לבנות ולהבנות בה, בתוך הבאים גם צעירים דתיים, חניכי ישיבות ובתי מדרש, שספגו לקרבם מאורה של תורה ודרכי לימודה המיוחדים. הנוער הדתי שגדל בארץ בישוב החדש, לא מצא את מקומו בישיבות הקיימות, וברובו הגדול אחר בית הספר העממי נכנס אז לחיי עבודה, לחיי החול, ולצערנו, המעט שספג בבית הספר בתחום הדתי, התרוקן חיש מהר. כאב זה של התרחקות הנוער מערכים דתיים, הוא שעורר תסיסה בשורות תנועת בני עקיבא, בהגיעם להכרה שללא לימוד ישיבתי רציני, לא יוכלו להחזיק מעמד מבחינה דתית, והגרוע מכל, הוא לא יצליח ליצור מסגרות של קבוץ או מושב ולמלא אותן בתוכן דתי ערכי, כדרך שהנוער הכללי בונה מסגרות בעלי תוכן חלוצי-חברתי.

הכרה זו היא שהביאה 13 נערים מסניפי ירושלים, חיפה ופתח תקוה לצאת ב"י **חשון ת"ש** לכפר הרואה ולהקים את ישיבת בני-עקיבא. וגם אם הישיבה הניחה את יסודותיה על המבנה של הישיבות הליטאיות, היא הוסיפה לה נופך משלה, הוי חברתי של

חברינו-ותיקינו נתנו דעתם גם למפעל רב-ערך נושא ברכה מרובה – לשמר סיפורי-עובדות וריחושי-מעשים, דברי הימים של הישיבה שיש בהם בכדי לחנך ולא לפי, ואור שהאיר לדור ימשיך להאיר לדורות.

אולם בינתיים עלינו להעזר בעבר היפה, בכדי להתחזק בהווה האפור, בהווה המטריד אותנו והמדאיג אותנו מאד מאד.

הכל מודים שאנחנו נתונים בעיצומה של תקופת-מבחן קשה ביותר, שנחוץ לנו שיקול-דעת רב, כיוון-דרך נאמן ואחראי, וכוח עמידה איתן, וציבור חברינו-בוגרינו יכול וחייב לתרום רבות לכל המעשים, אשר נתבע לעשותם.

ותפילת יעקב אבינו בפינו: האלקים הרועה אותנו מעודנו, הגואל אותנו מכל רע, יברך אותנו ואת ילדינו, ונדגה לרוב בקרב הארץ, בקרב ארצנו הקדושה המצפה לסוכת שלום-אמת, לישועה קרובה ולגאולה שלמה.

— אור חדש על ציון יאיר ונזכה כולנו מהרה לאורו!

ראש הגבעה

חמישים שנות קיום ישיבת בני עקיבא בכפר הרואה, תרמו תרומה נכבדה לעם ישראל והטביעו חותמן על מדינת ישראל. החינוך לתורה ולמצוות ושילוב חיי הרוח בחיי המעשה בבנין העם, הארץ והמדינה, הצמיח שני דורות של בני תורה נאמני ציון, הממלאים תפקידים ונושאים במשימות בכל שטחי החיים בארץ ובתפוצה היהודית בעולם. ישיבת בני עקיבא בכפר הרואה ממשיכה גם עתה להיות החלוצה בשטח החינוכי להגשמת החזון הציוני-הדתי. רבים המוסדות הממשיכים דרך זו אשר ינקו ו/או יונקים ממקור זה, אך יחד עם זאת ידוע לנו כי לרבים אין האפשרות להכיר ולדעת את שהיה, ולעמוד על מה שהיה.

גם בישיבה עצמה, במהלך העשייה השוטפת, וההתקדמות המתמשכת, קורה שתלמידים ומורים מקבלים את הדברים כמובנים מאליהם ואין נותנים את הדעת כיצד קרו, כיצד התהוו והיכן הם המקורות שמהם שאבו ומהם שואבים.

רעיון של מוזיאון רגיל בכפר הרואה אינו מתאים, הואיל ובמוזיאון יש יסוד של שימור, של סיכום, ודבר המשכח ביותר של ההיסטוריה הוא המוזיאון. מוזיאון ביסודו מונע אפשרות של פגישה עם היסודות החיים בדרכו ומסתפקים בהעצמה של שרידי העבר. במציאות החיונית בה אנו חיים, הקפאה של העבר מסוכנת לא פחות מן ההתלשות. לעומת זאת, בעידן המודרני השתנו השיטות והאמצעים ללימוד, וניתן לנצל יותר ויותר את ההתקדמות הטכנולוגית ככלי יעיל להעברת מידע. ועל כן, הכונה היא להקים מרכז חינוכי פעיל אשר בו המבקר יהיה פעיל, מתלבט, מאזין, חווה ומכריע. במרכז זה יפגש עם אנשים, חיות, ומקום. המבקר ילמד על המתרחש ועל אשר התרחש בגבעת הישיבה, יפגש עם סיפורו של המקום, סיפורה של התקופה, סיפורה של מורשת הישיבה. מרכז זה יוקם בגבעת הישיבה אשר בכפר הרואה ויכלול: ארכיון, מוזיאון, יד לבוגרים, ספרי מרכז לימוד (הפעלה וחוויה), מרכז בוגרים ועוד.

מסר הישיבה אותו אנחנו רוצים להעביר, הינו תורת הציונות הדתית והחנוך הדתי לאומי הקורא למעורבות בכל תחומי החיים של העם, הארץ, והמדינה מתוך דרכה של תורה, וסובלנות בין הזרמים השונים בעם. על מנת להעביר מסר זה עלינו לתכנן המקום במדורים מספר אשר ישתלבו במסלול ביקור ויצעידו את המבקר בדרכה החינוכית של הישיבה בעבר, בהווה ובעתיד. כמובן, יהיה עלינו לאפשר למבקר הרוצה בכך להתעמק גם בשנה זו בהיקף רחב יותר ובלימוד הרקע הכללי בה חיה ויוצרת הישיבה. אורך השעות של המבקרים במקום תלויה בזמן העומד לרשותם. עלינו – לתכנן "מסלולים" שונים עפ"י אופי המבקרים, לקבוצות ובודדים. יהיה עלינו להשקיע בהכנת צוות מדריכים מעולה אשר יוכל להעביר את התורה שבעל פה בשילוב עם הפעילות. החוויה והעיון במקום וכל זאת על מנת להעביר בצורה העמוקה ביותר את החוויה אשר הטביעה חותמה על המבקר גם ב"לכתו הביתה".

תנועת נוער עם כל הסממנים שבה. הוי זה ערכו החינוכי היה רב ביותר והוא נתן לצעירים לא פחות ממה שנתנה לו האוירה הלימודית-הישיבתית. ולא נטעה אם נאמר שהוי זה הוא הוא שהיה הכוח המושך להצטרף לשורותיה.

כאמור דור לדור ישבח מעשיך, כשם ש"דור המיסדים" בנה את עולמו מתוך הדרישות שדורו העמיד בפניו, ובהצלחה יוצאת מן הכלל יצר טיפוס של ישיבה שמיזגה יפה יפה את הישן עם החדש, ישיבה ליטאית בעלת הוי של תנועת נוער, הקמתה של המדינה, שחוללה שינוי ערכים בתפיסת עולמו של דור הקמת המדינה בגישתו להשכלה כללית, לבעיות צבא וכדומה – הביא גם מפנה בדרכי החשיבה של הנוער הדתי והדגש עליו נתן הישיבה שהיא יצרה, לבעיות שהדור יצר ולימודים תיכוניים הוכנסו למסגרת הישיבתית.

נכון: ישיבות תיכוניות היו גם קדם, ישיבת הישוב החדש, מדרשיית נועם, וכדומה. אבל לא נתנו לדור את מה שנתנה הישיבה בכפר הרואה, הם דאגו לביצור מסגרתם, אבל לא דאגו להקים ישיבות מקבילות להן, כדרך שעשתה זאת ישיבתנו. כשרק הרחיב ה' לנו ומספר תלמידינו גדל – הוצאנו כחה מתוכנו ופתחנו ישיבה במקום אחר. כך נוסדה נתיב מאיר, כך נוסדה נחלים, כך גם נוסדו נתניה, שדה יעקב ומירון וכדומה, כולן נוסדו ע"י תלמידים שהועברו מכפר הרואה למקומות אחרים על מנת כן שבכל פינות הארץ יהיו ישיבות שלנו, עבור הנוער הדתי בישראל.

היה בו בהכנסת הלימודים הכלליים משום סכנה לאופיה ודמותה של הישיבה, כי ישיבה כל כלה ערכית ואיננה קרדום לחפור בו, חינוכה והלימוד בה אינו לשם תכלית מעשית אלא לשם לימוד, ואילו לימודי התיכון כל עיקרם הוא תכלית מעשית, רדיפה להשגיות, קרדום למעמד חברתי, לקידום וכל התופעות השליליות העלולות לצמוח. שאחד ירצה להיבנות על חורבנו של האחר. כיצד יתקיימו שני המקראות זה על יד זה ויבנו זה את זה?! – היותנו קשורים לתנועת הנוער היא שעמדה לנו.

תנועת נוער מהותה ערכים, היותם של תלמידנו ברובם הגדול חברי התנועה, היא שמקחה בהרבה את ה"תכליתיות" שיש בהם בלימודים התיכוניים. על כן זכינו שגם בוגרי המגמות הריאליות, לא פנו עם סיום לימודם בישיבה לאוניברסיטאות, הם פונים לישיבות ההסדר, שגם הם פרי יצירתה של ישיבתנו בכפר הרואה במישרים ובעקיפין. וכן גם האולפנות לבנות.

אכן זכתה ישיבתנו בכפר הרואה לתואר "אם ישיבות בני-עקיבא" בצדק כי כלם פרי יצירתה ויש בו ביטוי נאמן לדרכה ושאיפתה. היא הפכה להיות אור לדור, לכל דור ודור, תוך עמידה על המשמר **להשביח** מעשיה, בבחינת דור לדור ישבח מעשיך.

מילים: הרב משה צבי נריה

יד אחים
(הימנון)

יד אחים לכם שלוחה, הנער החביב.
על דגלנו כלכם חנו מסביב
יזהיר לכם כוכב תורה,
דרבכם סגה בעבודה,
כלב אמיץ ועזרת ה' עלה נעלה
קדימה בני-עקיבא, הידד, במעלה!
מולדת זו ארץ אבות, ארצנו הקדושה.
מידי אביר יעקב לנו מורשה.
ראשינו בעמקי תורתה,
כפינו ברגבי אדמתה,
כלב אמיץ ועזרת ה' עלה נעלה
קדימה בני-עקיבא, הידד, במעלה!

תורה ועבודה

תורה ועבודה
שאיפת בני-עקיבא,
עלה וקנה,
למד, עבוד, עלה וקנה,
עלה בתורה וקנה בעבודה

מאהלי תורה

מאהלי תורה ושידמות עמל
נקומה הנער נקום ונגאל,
בתורה נכבש
הארץ נהרש
קדימה הנוער, גואל העם
ישגה דור צעיר
בכפר ובעיר
יגביר מאמץ, יתנער וקם.

עוד יזל הפלג וישטוף הגל
מרץ עלומים ירקיע אל על
ישע ופדות
טוהר ילדות
בכח באומץ — זו התעודה!
ילכו רכבות
בדרכי אבות
יקימו חיי תורה ועבודה

על רכסי הר

על רכסי הר, אחת שתיים חבר צעד,
הלאה, הלאה, התקדם ולא עמד
למרות כל המיכשולים, לעומת כל הנחשלים
תקדמו בני-עקיבא!

אבני נגף מטה מטה מושלכות,
במורד באומץ-יד מתגלגלות.
פנו דרך סולו כביש בל יפקד מכם אף איש,
בעוז קדימה בני-עקיבא!

שם בלישיבה, גמרא תוספות חבר למד,
שם בפרדס, עדר, זיבל, גיזם, עבד.
בלישיבה למד תורה ובפרדס גם עבודה,
כזו היא דרך בני-עקיבא!

קומה נוער

קומה נוער מה נוער חיש מהר, רוץ לבני עקיבא
שם תמצא חברה טובה, תסתכל מה טיבה?
דתיים, חברתיים, כאלה תמצא שם
תורה ועבודה זוהי סיסמתם.

הם יאמרו לך: תביבי, גוך הבה לנו,
תצטרף מהר אלינו, תהיה כמו כולנו
מגדל-עוז, משגב מעוז, נהיה נהיה יחד
לקראת תורה ועבודה — נצעד בלי פחד.

נגד זרמי החיים תעמוד כמו גר,
תסתכל ברעיוננו לעמקו תרד
עד זכהיר, עד זיהיר הרעיון, בלבך
תדע ברור כי הוא יאיר דרך חייך.

שיר למועצה!

טוסו, עופו, גלגלים
רוצי הרקבת
סלע, הר, גלי גלים
על סדן מקבת!

בין סדן ובין פטיש
לב רוטט מנגד
שם רחוק על פני הכביש
אוטו אץ של "אגד"

בכבודות נושם קטר
מעפיל ההרה
— מי זאת עולה מן המדבר
וינרדה הכפרה?

זיו ניסן שופע חום
רצה הרקבת
— בכפר חסידים זה היום
מועצה מורחבת!

הוי, אחים נריע

הוי, אחים נריע
עד אשר נגיע
לקבוצת בני-עקיבא,
פינת אבן, אריח
ברינה שם נניח
עד תקרה ומעזבה,
הו מתי יבוא היום
יתגשם החלום.
חלום חזון הנעורים.
חבצלת השרון
עם כלנו רון תרון
יתפרצו כוחות עצורים

נלינה בכפרים

לא אוהב רעש-אוטו
ריחות של בנזין
לי קוסמים נאות-דשא
— רזא דרזין...

אהבתי לגמוע
מרחבים עד אין סוף
אהבתי לשמוע
שירו של נוף.

לשאוף ריח פרח
זהוב הגביע
לפקוח מלוא-עין
לתכלתו של רקיע.

היסתר, היצטנע
בשיפולו של הר
סול שביל לי בודד
בשלנותו של כפר.

הוי עם בוטח

הוי עם בוטח
 חי-קיים על אף הכל,
 על מוקד-מזבח
 יצא במחול
 דם עשן ואש
 ים-צרות גועש
 על ציון מתי אור חדש איר?

שמע קולנו,
 השמיענו,
 מתי יבנה, יבנה המקדש?!

בירייה, הלא תשאלי...

בירייה, הלא תשאלי
 לשלום אסיריך,
 אשר משמר היה לילם
 ויומם — לבנות גדריך.

"שלחן ערוך" אשר סימו
 רבי יוסף בזבוליקך,
 לרגלם גר היה תמיד,
 עדי עלו על הרריך.

עין פקוחה בחשך ליל,
 לכל יבוא זר בגבוליקך
 לה נגלו מראות-אל
 יום למדה שם בגוליקך.

ונד קושרת אות-טוטפת
 בהבקע עליה שחריך,
 החזיקה שלח, יפייפת
 לא למענם אך למעניך...

יום לקחוי-הוכלו אל כלא,
 נגלה כבוד בגליליך,
 כי נעורו כחות-פלא
 — התאוששת באלפריך!

עת נודע: נפל דבר,
 — באו זרים מקדשיך!
 בישראל נצוץ הכער,
 — הדלק עם בלפדיך.

ואם בפני בוני-מולדת
 זרים סגרו שעריך,
 בקניקי-סלע נטו אהל
 נישכנו בתחומיך.

ולא חתו, לא נסוגו,
 בנפול אהל ביד שופיך,
 שריירי לבם אז שורגו,
 נצמדו אלי סלעיך.

ועזי נער גוי הרנינו
 בהעפילם אל משגביך,
 עלו, באו, נישכנו —
 שכנית אל-ל בחלמישיך.

רון תקומתך און יצקה,
 בין חומות על בחיריך,
 כבני-מלך דרור מלאו
 בכלא-עכו, נסיכיך.

לא אבו חלל הבהן
 — יד אחזה במעדריך,
 ועת סחבים הפלבים,
 רעבו, צמו כפיריך.

וכי הפליאו מכותם
 שוטרי-אדום מעניך,
 בדומיה כאב נשאו,
 — מכאוב-עם במכאוביך.

בירייה, את לנו אור!
 לעד יהלו חלוציך,
 מני צנוק יצאו לדרור
 בנים — כגור הם לשיריך!

צהלי נרני

צהלי נרני חטיבה שבע,
הנודעת מדין ועד באר-שבע.
צור ישראל נצחון לך הנחיל
חיל שריונך שחרר הגליל.

הימנון היובל

לתקן עולם באומץ
'בראשית היו המחשבות'
והנה גדל הקומץ
עלה — הגיע לרכבות.

בין סלעים ובין טרשים
צמחה — עלתה ושיבתנו,
ועתה בת חמישים,
היא אמנו — הורתנו.

ב"יד אחים" "צל רוקסי הר"
העפלנו בלי פחד,
ומאז — בקו ישר
צועדים כולנו יחד.

מתנה ישע קם נהי,
לא ירא ולא יחת,
תגל נפשו ללא-נהי
— רצופה היא אש נדת.

מאיכה רוחב-מולדת
זאת התורה מורשה,
שלהבתה עולה יוקדת,
— איתנה ונחושה.

פדות תחיש לתועי-דרךך
תרים מכשול, תיישר נתיב,
בענז-כבות, בלי מורך,
תחזק תגדל, וגבול תרחיב.

שיר למעלות
אל הגבעות
אל ההרים אשא עיני,
ממירון,
רבי שמעון,
צועד לפניה, בר יוחאי
נאמרתם כה לחי
רבי שמעון בר יוחאי.

העוז והעננה

(שיר הועידה)

תדרוך נפשנו עוז
בעננה דרכנו נפלים
בכל סניף, בכל מחוז
ירום דגלנו, יתנוסס

בעוז קדימה בני-עקיבא,
בעננה יחדיו נצעד
בעוז קדימה בני-עקיבא,
רגלנו לא תמצד

בתופים ובמצלתיים
שיר-ציון בקול נרים
לנו נצח-ירושלים
— אנו לה שומרים!

לאהלי נמית נבואו
בני שפלה, בני דרום,
לגולן — שם הר יקרא,
באור-ד' יצלו לרום!

דרוכי-עוז, אנשי חיל
הדרך — מרהיב עינים!
משמר הם יומם נליל
על חומותיה ירושלים.

בלכלוב עולים בנינו
בפרחים בערוגות,
— מרנינות את לבנו
כיפותיהם הסרוגות!

ברוך לנו עמלנו
— הישיבות, האולפנות!
זה אור חיינו — דורותינו,
הבנים והבנות.

ברוך הוא מחוללנו
שהגיענו ליובל,
ברוך צור-ישועתנו
— לציון יביא גואל.